

Vigdis Hjorth - Postane Günlükleri

Çevirmen: Dilek Başak, Siren Yayınları, s.8-10

Çalan telefonla uyandım. Stein nerede olduğumu merak etmiş. Saat on ikide Norway Designs mağazasında buluşacaktık ve annesi için doğum günü hediyesi seçmesine yardım edecektim, hemen geleceğimi söyledim. Kalktım, unuttuğum için vicdan azabı çektiğimden acele ediyordum, vicdan azabım geçecekti, birazdan bunu unutacaktım, 2000 yılının ve öncesindeki yılların tamamını unuttuğum gibi, birazdan her şey sanki hiç olmamış gibi karanlığa karışıp gidecekti. Stein bekliyordu. Stein’la tanışalı ne kadar olmuştu? Onunla ilk ne zaman karşılaştığımı hatırlayamadım, düşündüm, düşündüm, neyse ki hatırladım, Trond’un kırkinci yaş gününde, neredeyse bir yıl olacaktı, Stein’la sevgili olalı bir yıl mı olmuştu? Trond yakında kırk bir olacaktı, bir doğum gününden diğerine, bu bilgi hafızaya kayıtlıydı, sadece bulup çıkarmam gerekiyordu. Neden bu kadar zordu ve bunları neden hatırlamam gerekiyordu ki, ne yemişim, ne almışım, nereye park etmişim, arabayı ofisin park yerine bırakıp aceleyle Stein’ın beklediği dükkâna yürüdüm. Öpüştük, unuttuğum için belki de kızmıştı. Kosta Boda’dan bir vazoda karar kıldık, güzeldi, ben de bir tane almayı aklımdan geçirdim, günlüğüm aklıma gelene kadar. Norway Designs’a gidip doğum günü hediyeleri aldığım vakitler, doğum günü hediyelerinin parasını ödemek için kasa önünde dikileceğim gelecekteki vakitler. Stein yardımım için teşekkür etti, ben de onun 2000 yılında kaç yaşında olduğunu hesapladım, yirmi sekiz. 2000 yılında ne yapıyordu acaba, bunu hiç sormamıştım, sormuş olsaydım hatırlayacak mıydı ki? Vakit kısıtlıydı, acelesi vardı. Böyleyiz işte diye düşündüm, acelemiz var. Hazır şehre inmiş ve park yerine iki saatlik para ödemişken ofise de uğrayabilirim diye düşündüm, sonra Margrete aradı ve âdet görmediğini söyledi. Sanki birilerinin duymaması gerekiyormuş gibi belki de hamileyim diye fısıldadı. Ertesi gün onlara akşam yemeğine gelip gelemeyeceğimi sordu, pazar yemeği dedi, evet dedim ve Storting Caddesi’nden aşağıya yürüdüm. Çok daha ciddi duygular hissetmeliyim diye düşündüm. Günlükte ciddi şeyler yoktu. Günlük havadan sudan şeyler hakkındaydı. Ama hayatım böyleydi, buradaydım işte. Ofise gitmek istemedi canım, cumartesiydi, öyle gelse bile hiçbir şeyin acelesi yoktu. Kosta Boda vazosuna rağmen vicdan azabım hafiflemiş değildi. Bir günlük alıp başka şeyler mi yazsam? Ciddi meseleler ya da vazodan mı bahsetsem dedim, ateşim var, diye düşündüm, eve döndüm ve iyileşmek için yatağa girdim. Ertesi sabah uyandığımda başta kendimi daha iyi hissettim. ByggBo Kendin-Yap dergisinin yeni sayısı için çalışmak niyetiyle bilgisayar açtım ama sonra kötüledim. Yapı bileşenleri bir türlü bitmiş evlere dönüşmüyor, mutlu müşteriler

pek mutlu görünmüyorlardı, kullandığım dil mutlu bir dil değildi, belki de hiçbir zaman olmamıştı. Önceki metinlerden güven verici bir şeyler bulmak için eski belgeleri açtım ama ruhsuz olmayan bir şey bulamadım. Bilgisayarı kapattım, ateşim vardı. Yine de Margrete ve Trondların evine gittim, annem çoktan gelmişti. Kapıyı Margrete açtı ve parmağını ağızına götürüp sus işareti yaptı, âdet konusunda bir şey söylememem gerektiği anlamına geliyordu bu. Masada her zamanki düzende oturduk; menü günlüğe yazılabilir diye düşündüm, Lom'dan pirzola ve ekolojik patates. Dramatik birşeyler olmadı, ama kalbim yine de küt küt attı. 2000 yılını hesapladım, yirmi üç, o zaman Trond'u tanımıyordu. Ne zaman Trond'la tanışmıştı? Bunu biliyordum, sadece bulup çıkarmam gerekiyordu. Neden bulup çıkarmalıyım? Çünkü Margrete'nin bir hikâyesi olmasını istiyordum. Çünkü ortada bir hikâye olsun istiyordum. Olmuş olanla, gelecek olan ve şimdi olan arasındaki bir bağlantı olmasını istiyordum.